

A ribizlitorta

Apánk operaénekesi karrierjének anyánk vetett véget. Ő ugyanis a sok gyerek mellé egy tisztességes közgazdászt akart, nem pedig egy bohém művészt. Apánk imádta Istenét, és majdnem annyira a társaságot is, ezért időről-időre összehívta művészbarátait. Ilyenkor mi gyerekek be lettünk terelve a kishálóba, és parancsba kaptuk, hogy viselkedjünk. No már most, amikor a nagyszobában lévő bejárat az együttélésbe, és Lojzi bácsi kieresztette a hangját, apánk meg rácsatlakozott, mi odabenn úgy röhögünk, hogy majd bepisiltünk. A kisebbeknek itt-ott sikerült is. Legalábbis bátyánk máig is sérelmezi „nehéz gyermekkorát”, hogy mint a legidősebb még ezért is ő kapott. Egy idő után ugyanis rendszerint berontott hozzánk apánk – gimnazista barátnőm szerint csak úgy lazán a „főhős” –, szétcsapott közöttünk, és tudunkra adta, hogy ilyen neveléslen kölyköket még nem hordott a hátán a föld, mert folyton szégyent hozunk a fejére. Ilyenkor rendszeren szóba hozta anyánk hivatását is, hogy mint pedagógusfajzatok még inkább tudatában lehessünk bűnösségünknek, meg hogy a kiosztásból anyánk se maradjon ki.

Valójában gyerekként engem mindig felháborított az, hogy ezeket az izgalmas, süteményszagú délutánokat, amikor néhány érdekes ember látogatott a lakásunkba, miért kellett mindig – szerintem apánknak – elrontani? Hiszen a kis szobában mi is csak azt akartuk, amit a felnőttek: jól érezni magunkat. Máig is egyazon fiókban tárolja az agyam a szoprán hangot és a ribizlitorlát. Halványuló emlékeim szerint ugyanis egy alkalommal egy énekesnő is eljött, aki nagyon szép lehetett, de amit hozott, az még nálánál is szebb volt. Mert a ribizlitorta egyszerűen gyönyörű volt. Ma is a szemem előtt van, ahogyan anyánk kicsomagolja, és látom magunkat, ahogyan rászabadulunk a maradékra, amint a vendégek kitétek a lábukat.

Ezek az élmények a minap elevenedtek meg bennem, amikor egy családi bibliaórán az Ige fölötti elmélkedésünk csöndjeit erősen kitöltötték a gyerekek – a felnőttek nem kis aggodalmára. Miközben megértettem a szülők fegyel-

mezési kísérleteit, az a kérdés is fontossá vált a számomra, vajon jó néhány évtized múltán ezek az „aprószenetek” hogyan jegyzi majd szüleik vallásossági gyakorlatát? Mert azt gondolom, hogy a családi bibliaóra műfaji sajátosságának egyszerűen része az, hogy a gyerekek időnként eluralkják. Ez úgy mond benne van a pakliban. Megtörténik, hogy a társasjátéknál jobban foglalkoztatják őket a megérkező külföldi vendégek, s nem utolsósorban a lakást betöltő, ínycsiklandozó muffinillat, ami – hogy bevalljam – az én figyelmemet sem kerülte el.

Elég sok energiát igényel az összejövetelek szervezése, s bizony mindenre már nekünk sem telik – gyermekvigyázóra és egyebekre. Amikor pedig többnyire fáradtan lerogyunk a székre, ki vagyunk éhezve a csöndre, a magunkkal foglalkozásra. S ha itt-ott még egy-egy bibliai szó is megragad zsúfolt agyunkban, az már igazán nem remélt csoda. Rendszerint másnap, harmadnap történik, amikor a halottak elkezdnek dolgozni bennünk. S hogy az összejöveteleinkből mi is az a szellemi-lelki maradvány, amire a gyerekek is rávethetik magukat – azt tényleg csak a Jóisten tudja. De az Ígéret szerint a maradvány is megmarad. S a végén kiderülhet, hogy az nem is kevés. Reménység szerint, akárcsak a legutóbbi jó meleg gyümölcs- és mentatea, a csokoládés muffin meg az együttléti jó íze – nem fog eltelni bennük nyomtalanul.

Vesztettül elmagányosuló világunkban ezek az összejövetelek nélkülözhetetlen minták, amelyeket továbbörökítünk. Ki tudja, talán egyszer majd éppen ez a muffinos délután lesz az ő „ribizlitortajuk”, amiből erőt merítenek saját társaságuk megépítésére, önmaguk testi-lelki jól tartására – az Ige szerinti közösséggyakorlásra.

Vörös Éva